

Sygn. akt VIII U 303/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Dominika Smyrak

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek odwołania G. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 8 stycznia 2019r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje G. P. prawo do emerytury górniczej, poczynając od dnia 1 stycznia 2019r.

(-) SSO Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII U 303/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 8 stycznia 2019r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu G. P. prawa do górniczej emerytury ze względu na wiek na podstawie art.50a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż ubezpieczonemu decyzją z 4 listopada 2004r. przyznano już prawo do górniczej emerytury i stąd brak podstaw prawnych do przyznania kolejnej emerytury górniczej na podstawie tych samych przepisów.

W odwołaniu od decyzji ubezpieczony podniósł, że w jego ocenie spełnia warunki do przyznania emerytury górniczej z art.50a ustawy emerytalnej, której konsekwencją jest przeliczenie części socjalnej według nowej kwoty bazowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny:

ubezpieczony G. P. urodził się (...)

Decyzją z 4 listopada 2004r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej bez względu na wiek na podstawie art.50e ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, od 15 października 2004r.

Do obliczenia wysokości emerytury górniczej organ rentowy przyjął okresy pracy górniczej z przelicznikami: do 192 m-cy zastosował przelicznik 1,8 i do 63 miesięcy przelicznik 1,5.

W dniu 3 stycznia 2019r. ubezpieczony złożył wniosek o przyznanie prawa do nowej emerytury górniczej.

W rozpoznaniu tego wniosku organ rentowy wydał decyzję zaskarżoną omówioną na wstępie.

Ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury górniczej podjął dalsze zatrudnienie.

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Przed przyznaniem prawa do emerytury górniczej ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w pełnym wymiarze czasu pracy:

- od 27 czerwca 1979r. do 23 lipca 1979r. jako młodszy elektromonter na powierzchni,
- od 24 lipca 1979r. do 27 kwietnia 1981r. – młodszy elektromonter pod ziemią,
- od 28 kwietnia 1981r. do 9 kwietnia 1984r. – służba wojskowa,
- od 8 maja 1984r. do 30 kwietnia 2004r. – elektromonter pod ziemią,
- od 1 maja 2004r. do 14 października 2004r. – świadczenie górnicze.

Ubezpieczony legitymuje się 25 – letnim okresem pracy górniczej, w tym 10 – letnim okresem pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią.

/ dowód z: akt ZUS /

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie ubezpieczonego G. P. zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie spór sprowadzał się do ustalenia, czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do kolejnej emerytury górniczej, a to na podstawie art.50a ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018r., poz.1270) w związku z ukończeniem 55 roku życia w sytuacji, gdy wcześniej zostało mu ustalone prawo do emerytury górniczej na podstawie art.50e ustawy – emerytura górnicza bez względu na wiek. Ubezpieczony domagał się bowiem przyznania kolejnej emerytury górniczej, gdyż pozwalałoby mu to - przy legitymowaniu się co najmniej 30 letnim okresem ubezpieczenia po przyznaniu pierwszej emerytury - na przeliczenie świadczenia od nowej kwoty bazowej w zakresie części socjalnej (24%).

W myśl bowiem art.53 ust.1 powołanej ustawy emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art.19, z zastrzeżeniem ust.3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55.

Po myśli ust.3 tego samego przepisu emeryturę, której podstawę stanowi kwota świadczenia, o którym mowa w art.21 ust.1 pkt 1 i ust.2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających od dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Z mocy zaś jego ust.4 przepisu ust.3 nie stosuje się, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Zgodnie z art.21 ust.1 i 2 powołanej ustawy podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art.15 ust.5.

Z ust.2 powyższego przepisu wynika, iż przepis ust.1 pkt 1 stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru:

1) emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury;

2) renty z tytułu niezdolności do pracy dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do tej renty albo do emerytury.

Zastosowanie art.53 ust.3 i 4 ustawy jest możliwe tylko w wypadku nabycia prawa do nowej emerytury ("stosuje się przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury - nowej - dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury").

Tym samym, aby ubezpieczony mógł skorzystać z nowej kwoty bazowej do części socjalnej świadczenia, musi nabyć prawo do innej (nowej) emerytury oraz wykazać, co najmniej 30 miesięcy ubezpieczenia po nabyciu prawa do poprzedniego świadczenia.

Zgodnie z art.50a ust. 1 ustawy prawo do emerytury górniczej, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1) ukończył 55 lat życia;

2) ma okres pracy górniczej, wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust.1

3) nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Zgodnie zaś z ust. 2 tegoż przepisu, wiek emerytalny wymagany od pracowników: kobiet mających co najmniej 20 lat, a mężczyzn co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50c ust. 1, wynosi 50 lat.

Organ rentowy stanął na stanowisku, że prawo do emerytury górniczej można uzyskać tylko jeden raz, a zatem osoby, które po raz pierwszy wystąpią do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę górniczą, mogą uzyskać uprawnienie do tej emerytury albo na podstawie art. 50e albo na podstawie art. 50a omawianej ustawy jeśli spełnią warunki wskazane

w tych przepisach. Natomiast nie ma możliwości ponownego ustalenia prawa do emerytury górniczej na podstawie art. 50a ustawy w sytuacji, gdy wnioskodawca pobiera już emeryturę górniczą przyznaną w oparciu o art. 50e ustawy.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie podziela tego stanowiska.

W uzasadnieniu do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 5 marca 2013r. sygn. akt III AUa 1117/12 Sąd ten wskazał, że przewidziana w art. 50a ustawy emerytalnej górnicza emerytura, której nabycie ustawodawca wiąże z osiągnięciem stosownego wieku, uzależnionego od określonego okresu pracy górniczej przewidzianej w art. 50c ust. 1 ustawy emerytalnej – pomimo, iż warunki do jej uzyskania określono w dwóch odrębnych ustępach tego przepisu, faktycznie stanowi rodzajowo tożsame świadczenie.

Sąd orzekający zwraca jednak uwagę, że analizowane przez Sąd Apelacyjny przesłanki nabycia emerytury górniczej odnosiły się do dwóch ustępów tego samego przepisu, tj. art. 50a ust. 1 i 2 ustawy emerytalno – rentowej. Tym samym Sąd Apelacyjny

w K. wskazał, iż emerytura górnicza przewidziana na podstawie art. 50a ust. 1 jest świadczeniem tożsamym rodzajowo z emeryturą górniczą przewidzianą w art. 50a ust. 2, oba te przepisy regulują bowiem nabycie prawa do emerytury górniczej po ukończeniu wymaganego wieku, tj. 55 i 50 lat życia.

W tym samym uzasadnieniu Sąd Apelacyjny w Katowicach zaznaczył, że ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – wśród rodzajów emerytur górniczych rozróżnia emeryturę górniczą bez względu na wiek i zajmowane stanowisko, w przypadku wykonywania pracy górniczej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 25 lat przyznawaną na podstawie jej art. 50e ust. 1 ustawy oraz przewidzianą w art. 50a ustawy emeryturę górniczą w obniżonym wieku 55 lub 50 lat, przy 10 lub 15-letnim okresie pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1 w ogólnym okresie ubezpieczenia górnika (20/25 lat).

Zatem są to dwa różne świadczenia.

Sąd podziela również stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2014r. sygn. I UK 169/14 (LEX nr 1642866), iż obecny art. 50e ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, będący odpowiednikiem dawnego art. 48 tej ustawy, statuuje własny, odrębny od art. 50a ustawy układ warunkujący nabycie uprawnień do emerytury górniczej, rezygnując z przesłanki wieku emerytalnego na rzecz dłuższego, bo 25 - letniego stażu kwalifikowanej pracy górniczej. Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z 1 kwietnia 2014r., I UK 366/13 (LEX nr 1455428).

Przepisy te różnią się zatem w zakresie koniecznych przesłanek zarówno okresami wymaganej pracy górniczej: art. 50a ust. 1 i 2 ustawy wymaga legitymowania

się odpowiednio okresem 20 i 25 pracy górniczej i równorzędnej, w tym okresem odpowiednio 10 i 15 lat pracy górniczej określonej w art. 50c ust. 1, art. 50e ust. 1 wymaga wykazania 25 lat pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (z uwzględnieniem ust. 2.), jak też różnią się co do przesłanki osiągnięcia wymaganego wieku w art. 50a ust. 1 i 2 i jej braku w art. 50e ust. 1.

Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z 2 marca 2017r. sygn. I UZ 61/16, a także wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 września 2018r. III AUa 1288/18..

Ze zgromadzonego materiału dowodowego sprawy wynika jednoznacznie, że ubezpieczony posiada wymagany w art. 50a ust.1 ustawy 25 – letni okres pracy górniczej, w tym 10 - letni okres pracy górniczej wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod ziemią, ukończył wiek emerytalny 55 lat, a nadto nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego, a więc w ocenie Sądu, spełnił wszystkie konieczne przesłanki z art. 50a ust. 1 ustawy emerytalnej uzasadniające przyznanie mu prawa do emerytury górniczej z tej nowej podstawy prawnej.

W konsekwencji powyższego Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 1 stycznia 2019r., czyli od miesiąca zgłoszenia wniosku (zgodnie z art.129 ust.1 ustawy emerytalnej).

Zaznaczyć należy, że Sąd orzekł w zakresie prawa do świadczenia, gdyż tego wyłącznie dotyczyła zaskarżona decyzja, a Sąd jest związany jej przedmiotem. Niemniej jednak zauważyć należy, że przyznanie ubezpieczonemu prawa do „nowej” emerytury górniczej będzie uzasadniać przeliczenie mu świadczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej do części socjalnej, zgodnie z art. 53 ust. 4 ustawy emerytalnej, w przypadku legitymowania się przez ubezpieczonego 30 – letnim okresem ubezpieczenia po przyznaniu prawa do emerytury górniczej decyzją z 4 listopada 2004r.

(-) SSO Grzegorz Tyrka